

Кошеня

Марко Східняк

Оповідання-антиутопія

Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!..

Євангелія від Луки 23.34.

Дівчисько знало, що робить неправильно. Основи Біоетики вона вчила у другому класі. А зараз вже почала і "взаємодію з вищими тваринами". Але кошеня щось муркотіло, ніжилось і вмивалось на зеленій травичці. Дівчинка відчула як млосно затерпле щось древнє та помчало кудись вверх по душі і зробила пару кроків до газону. Перелякане кошеня до якого ніхто ніколи не наближався ближче трьох метрів, рвонуло до найближчого дерева. Хлопчик, на біду, стояв значно ближче, до тваринки — на газоні. Під благальними сірими очима хлопчик, явно однокласник, бо два знов модних портфелі лежали неподалік, шарпонувся вже на саме дерево. Не дуже вправно і не скоро викарабкався десь на дві-три нижні гілки. Кошеня ж, наче білка, мчало наверх у гушавину крони. Раптом на листя впала миготлива тінь.

То крук, мов нізвідки, примірявшись, атакував шерстяного на між вітті, голому стовбурі. Кошеня відмахнулось лапою, випустивши пазурі, але теж промахнулось. Крило могутньої птиці знесло по траєкторії пушинку кицьки з-під крони на захаращену трасу і руденька, занявчавши у повітрі, впала на проїжджу частину вулиці. Ошаленіла киця на мить прилипла, припала до асфальту. Навальне колесо автоматичної платформи з піском, під яку винесло чотирилапу, розчавило нещасну грудочку. Служба негайної медицини тварин, що була на місці через хвилин п'ять, побачила криваву пляму на асфальті, всередині якої був мішечок розчавлених органів із червоної міді. Рятувати було нікого.

Хлопчисько, поспішно спускаючись із дерева, зірвався з останньої нижньої гілки, незугарно впав. Коли піднявся, біля нього вже була опасиста тітка з перекошеним обличчям. Вона обережно поставила кімнатну собачку і вдарила хлоп'я пухлим кулаком дещо зверху вниз, у серце. Той осів на газон. Хлопцеві забило памороки. І замість того, щоб лежати, він, гойдаючись і чіпляючись за стовбур, поповз вверх. Жінка знову явно збиралась вдарити хлопчика у висок. Але нарешті, включивши все, що було в неї хорошого, підскачивши дівчина ткнулась головою об майже готову руку і заверещала "Самосуд! Убивають". Це зупинило побоїще. Страж порядку, що намалювався через пару хвилин, схопив за шкірку обох дітлахів, визвав підмогу, яка відкинула батьків, що були попереджені тривожною кнопкою смартфона дівчинки. Слідчо-оперативна група почала розбирати блюзнірство згідно нової релігії — страшну подію — вбивство маленької священної тваринки і взагалі — що сталося.

Головний храм правлячого божества. Два служителя єгипетської віри у яскравих і автентичних звіриних біокостюмах схилились над старовинною липовою гральною дошкою. Верховний жрець бога мудрості Тота дійсно таки вигравав у шашки у Верховної жриці богині Місяця.

Дві похилені юні жіночі постаті у тому ж храмі. Сторожко і недалеко від вівтаря. Два благання: сірооке та карооке, затінені пухнастими віями. Мами винних самі недалеко по віку від обвинувачених. Років двадцять з невеликими копійками. Бо молоденькими заміж — це неухильна вимога Храму. Жрець жорстокого бога Ра та жриця богині Бастет у біомасках сокола і кішки неспішно підійшли до прохачок. Руда вусата жриця блиснувши зеленню очей та недобре ковзнувши поглядом по бездоганним статуеткам фігур битим оком впізнала дві талановиті і доволі індивідуальні генетичні репліки герцогині Ути з середньовічного авраамічного собору у Німеччині.

— Чому у вас майже однакова редакція генома до народження. І нетипова, не серійна, між іншим, зовнішність?

Кароока, не здіймаючи очей вище розкішного поясу жриці, тихо промовила:

— Наші матері були подругами.

— Були ?— ворухнула вусами представниця богині - кішки. Та їм десь по півсотні повинне бути.

— Баст, обидві загинули у об'єднаному бунті Стамбульського халіфату і Папи Римського сім років тому,— терпляче сказав сокіл. — Офіцерки. Та й чоловіки цих бідненьких також.

— Ти бач, яке коріння, таке й насіння. Стратили? Чи спалили? - Майже риторично спитала жриця

— Ні, екіпажі важких танків. Згоріли майже одночасно після прямого попадання ракет, — роз'яснив жрець

— Не все досконале під молочними бризками небесної богині Нут - меланхолійно зітхнула жриця.

Верховний жрець, покрутивши дзьобатою головою, сказав до прохачів:

— Хочете сказати, що винен крук?

— Так, Ваша святість,— обережно мовила кароока.

— Ніхто, крім вашого шибайголови, не бачив того крука. Навіть ця юна паливода. Правоохоронці не дали узгодити видумку, так?

— Ваша святість, а тотальний супутниковий контроль?

— Якраз не працював, старенький, планове відключення на профілактику. Круків у нашому небі, слава великому Ра, повнісінько. У тому числі і досить близько до місця вбивства. Але у нас є висновок біологів, що круки так себе не ведуть.

— Може то й не крук був. Якась інша птиця, дитина помилилася. Або птиця здуріла з якоїсь нагоди.

— Може краще ідіть, бо обидві влетите у колонію за неналежне релігійне виховання дітей. А з такими біографіями - ще й надовго. Не визвали спеціально —

зникайте . Розчиняйтеся у просторі.

Врубавшись у доволі милостиву пропозицію. обидві прохачки тільки відступили на пару кроків і зігнулися в поклони ще нижче.

І головний жрець до жриці, у позі якої відбилося запитання.

— Бачите? Потомственні інсургенти.

— Всі ці послідовники праотця Авраама певні що людина – вінець творіння (як же, на шостий день надвечір вона створена) і вселена у світ для того, щоб заставити планету в стик своїми житловими коробками. А далі – перетворення довкілля в неживе. Весь шлейф пристосувань сучасної людини – мертвий. Хоча все для людей, звичайно. Тепер же новітні часи. Во ім'я самого життя на землі треба дегуманізувати це суспільство (Бо воно тільки породжує механізми і не допускати набивання планети небіологічною матерією.) І не дозволити людству викидаючи все живе, як архаїку, продовжувати бездумно далі і далі автоматизувати та механізувати планету.

— Що зробило людство з незапам'ятних часів? Було одомашнення деяких тварин і селекція деяких рослин. Тільки і того! Порівняйте з мертвою каменюкою в руках людини, яка перевернулася у комп'ютер.

Жива планета з живими людьми які займають відведене їм місце і почесне місце всьому біологічному руху матерії-в першу чергу тварин – ось ідеал. Мабуть і з точки зору забороненого християнства— сказав роздумливо жрець Верховного бога мудрості.

І Знов звертаючись додо мовчазних і понурих чолобитниць:

— А що смарагдова крапля соку трави буквально, а не фігурально дорівнює краплі вашої крові, то ніяк ми вам не втовкмачимо. Їли би синтетичні продукти і не тинялись, де не треба,

— жрець сказав це наче робот — демонстративно нейтральним і без емоційним тоном.

— Ввести б принцип повного таліону та розчавити вашого юного шкідника залізякою, — мстиве промовила богиня-жриця в образі кішки.

Верховний жрець знов апелював до жриці.

— Ні, у всесвітній теократії ще не зовсім викоренили гуманізм. Хоч і були масові арешти серед поплічників гуманізму і палають багаття доброї віри, але ситуація ще, як ти знаєш, невизначена. То планового скорочення хомо сапієнс с 9 мільярдів до півтора поки не буде.

Жрець бога Ра соколиним оком оглянув приміщення і настовбурчив пір'я на лобі. Відчув, що біомаска соколу працює абсолютно бездоганно і знов звернувся до прохачок.

— Не я буду ваших судити. Але передбачаю, що дівчинка буде обвинувачена у порушенні біоценозу і у підбуренні до проти тваринних дій. Будуть її бити так, щоб не лишилось смужечки спини, не вдареної щонайменше тричі. Потім буде передана Патріотичному інтернату. Хлопчик за скоєне отримає стирання пам'яті, закачають туди стандартну програму воїна Монту і буде він спочатку вчитись у кадетським училищі, а потім боротися за нашу теократію.

Беззахисні сльози матерів були безшумні, не порушували тишу Правлячого храму.

— Знищити найсвятішу тварину – дитинча кішки!, — злісно посичала богиня Місяця, жестом виставляючи прохачок з храму.

Вони напівлежали на березі затоки, нахилившись, щоб нічого не можна було прочитати з супутника і короткими паличками писали на піску по парі слів. Хвиля моря, набігаючи, затирила написане. Вирішили тікати до Фінляндії, де повстанці — християни наче не капітулювали. Іде партизанська війна. Додаткову інформацію не писали на піску, а передавали азбукою; пальцями, наче мимохіть взявши подругу за лікоть. Цю азбуку подруги розробили і вчили у ранній юності, коли світовому християнству ще нічого явно не загрожувало, тому не попалися; там був план зникнення- як і куди тікати. Точна дата та інше в руки інквізиторів не попало.

Одночасно біля досить старовинного, та й оформленого під старовину, плазмового екрану уже без надставок і вбрання соколу та кішки сиділи жреці. Вони бачили все написане удовами на піску – невеличке технічне удосконалення, про дію яких теократи – урядовці тримали язика за зубами.

Руда і без біоімітатора кішки, жриця посміхнулась і сказала:

— А я по-правді здивувалась, чого ти відпускаєш цих невинуватих.

Спокійним оком глянувши на екран, жрець зронив:

— Не будемо з-за двох майбутніх амазонок зі стертою пам'яттю для нашої армії ризикувати розсекретити винахід. Хай влетять у біду по подальшим діям.

Пробирались через Московію, а не заходом, як було писано на піску.

Кібчики, ледь чутно шелестячись лопастями, ключем йшли понад річкою по обидві сторони, шукаючи тепловий слід заколотників. Вони були в провінції Кайяні. Замполіт дивилася на екран тепловізора, де сонце, зганяло вранішню росу і на екрані блідніло мереживо переміщень значних теплокровних. Студена з ночі річка виблискувала стріч сонцю і не дуже спішила своїми водами.

Раптом два характерні кола, тьмяні та трохи поцяцьковані іскорками відрізнялись справа по курсу. Остигаюча зола двох кострищ, подумала командирка.

— Тридцять четвертий, прямо під тобою можлива покинута стоянка повстанців, —орієнтувала вона.

— Вже бачу, обізвалась та за півхвилини. —Знижуюсь.

Лігво повстанців була у виярку, тому картина відкрилась одразу та достатньо зблизька.

— Канібали, — вереснула дівчина, судомно схопившись руками на перехрест та забувши, що вона – бойовий офіцер. Боковим зором вона зафіксувала, що деякі кістки вепра були навіть розтрошені – висмоктували кістковий мозок.

Слід був достатньо свіжий, щоб дати сигнал загального збору всього полку, щоб звідси почати вечірній пошук, бо вже було пора зупиняти шукання, у теплі дня техніка

майже нічого не бачила. Комполку і вона вислухати рапорт імпровізованої могильної команди, що повстанцями було з'їдено до двох вепрів, трьох лебедів та піволень.

— Іншу половину останнього судячи по всьому завантажили у вертушку-сухо пояснила командирка ескадрильї Ельза Граф

Не допускаючи особистий склад полку до місця нечуваної розправи з теплокровними, комполку наказала включити синтезатори їжі на двох інтендантських гелікоптерах супроводження на повну потужність.

Перед відпочинком зібралась нарада. Вирішили, що після м'ясоїдства, відразу до якого повстанцям, як і усім, втовкмачували з ясел, ті нестерпно побажають стати звичайними, вихованими людьми. Тобто їсти синтезовану їжу.

— Нападуть на якийсь найближчий пункт виробництва продуктів, — впевнено сказала комеск-2.

Пошелестівши картою, комполку розподілила кібчиків по пунктам прикриття, вказав час відльоту. Все інше відмінялось.

Сіроока висмикнула фінку з урядового вартового. Вбитий не одразу впав то вона встигла витерти скривавленого ножа двома різкими рухами. *dota! Varaus. Sisäänpääsy ja poistuminen esittämättä asiakirjoja on kielletty.* (Стій Перевірка. Вхід і вихід без пред'явлення документів заборонено. (Дівчата трохи неточно зрозуміли) . Кароока глянула на напис на фанері та на нашивку. Господь милосердний! І що шукав воїн ефіоп у холодному лісі Суомі.

-У них завжди охорона резервацій з народів, щонайдальших від аборигенів місцевості, — сказала сіроока, гидливо витираючи об пучок трави ще раз фінку.

Кароока, погоджуючись, кивнула:

— Це залізне правило, а не випадковість.

Після часів облоги теократичними військами силіконової долини у США 2 — 3 року роботи терориста— довга екзотика. Але завершувався другий рік боротьби, а їх ще не спіймали.

* * *

Ганяючись за двома наднебезпечними терористками по всій старій східній Європі замполітка уже в чині полковника знайшла свою смерть аж у Чехії саме від них, під час паломництва біля пам'ятника письменнику, який винайшов саме огидне слово "робот".

Але ж роботи на розумінні Карела Чапека поміняли символ віри, вже не завантажують у пам'ять три закони роботехніки апостола Айзека Азімова, ці постулати визнані антропоцентричними, то напад робота на людину при певних умовах стали доволі звичайною справою, тобто відношення дегуманізували.

Висмикнувши звичну фінку, символічне відлуння далекої зимової війни забутих держав, кароока зробила необхідний жест, який вона робила багато разів та ненавиділа найбільш у житті - витерла скривавлене лезо об офіцерський рукав замполітки та виштовхнула ту всією підошвою берців на землю.

Дівчина звернулась до мовчазної сіроокої, тримавшої дезінтегратор на бойовому взводі:

— Я старовір, у трьох заповідях святого Айзека говориться про людину і робота, тільки про робота і людину, і ні про що більше. У відношенні до природи роботи вільні шкодити та демонструвати повагу.

Лозунги довкола: "И людская кров не святее изумрудного сока трав" Гумильов М.С. ("І людська кров не святіше смарагдового соку трав")

* * *

Після цього нападу у релігійному центрі багато чого сталося. Явно було видно що їх бунт добігає кінця. Черговим краденим гелікоптером жінки йшли на північний схід. Приречено та безнадійно. Внизу вже широкою зеленуватою пеленою падаючої води вигиналась стрічка Вентас румбу. Водоспад. Курзме. По курсу йшли на перехват ворожі вертушки. Дві їх ракети з гелікоптера досягли цілей. Вивернули направо, до Янтарного берега. Сіроока відкрила вогонь з кулеметів Ліву ногу кароокої зачепило. Вона закрила небо антирадарним захистом, вивернувшись, надала катапульту сидіння сіроокої та власну. Вже у повітрі побачила, що стрімкості кібчика вистачить, щоб залізачці шубовснути у воду досить далеко від берега. Відстрілилась і від крісла. Вже низько над гайком карооку штовхнуло у лівий бік. Сіроока поряд, під парашутом гойдалась целофановою мертвою лялькою. Схопивши натільний хрестик, придавила до тіла. У конаючому організмі останні думки.

— Надто багато горя принесли колись сюди ті, що з хрестиками

— Тра було в воду! Не поховують, передадуть новітнім фараонам, щоб спалити та розвіяти над Балтикою.

— Сам бог є живим, тобто відноситься до біологічного руху матерії.

— А во время люте заради бога живого найбільшими ворогами є екологічні екстремісти; ті, хто знищує всіх розумних, вирядившись мавпами.

Серце взяло паузу, тьохнуло. Карі очі закрились. Пітьма стала м'якою.

© **Віктор Часник. Автор. М. Херсон 2025, квітень.**